

Informațiuni

ORGAN DE CULTURĂ, LITERATURĂ, ARTĂ, SPORT, ECONOMICE, ETC.

APARE LUNAR

REDACȚIA ȘI AD-ȚIA: BUCUREȘTI STR. CRĂȘNARU 34
REDACȚIA ECONOMICĂ: Telef. 2.78 00

DIRECTOR:
ALEX. PIEPTEANU

REDACTOR ȘI AD-TOR:
PETRE N. MIHĂILESCU

ABONAMENTE:

Susținători 1000 Lei
Instituții 3000 Lei

CUVÂNT ÎNAINTE

Cu numărul de față, revista noastră a pornit pe un drum nou. Cu alt echipagiu, cu alt itinerariu, nava de astăzi, păstrează doar numele celei de ieri.

Sarcina redacțională, începută în clipa aceasta, și-a asumat-o, fără nici o umbră de șovăire, avocatul și scriitorul Petre N. Mihăilescu.

Dar cine este Petre N. Mihăilescu? O figură nu atât de cunoscută în lumea literară. Și vina, dacă se poate numi astfel, este numai a D-sale, care, s'a complăcut mai bine într'o izolare de adevărat creiator, decât de a-și stabili o faimă.

Prefața aceasta se cădea redactată de D-sa dar a refuzat, rugându-mă să împlinesc eu această datorie.

Este și aci semnul unei modestii excesive, care i-a întârziat și continuă să-i întârzie și azi o notorietate meritată.

Activitatea literară a D-lui Petre N. Mihăilescu începe în anul 1914, la vârsta de 18 ani, când publică, pentru prima oară, versuri în: *Universul Literar*, *Flacăra*, *România Nouă*, etc. alături de d-nii: Ion Pillat, Nichifor Crainic, Ion Minulescu, Horia Furtună și defunctul Octavian Goga, etc. dar quintesența lirică a poetului se găsește strânsă în volumul „Cântece'n Surdină”.

În anul 1920 tipărește romanul „Jerfa”. Genul literar însă, în care ne arată o rară competență, datorită unei mature aprofundări a sufletului omenesc, pe care a avut ocazia s'o facă pe când era magistrat într'un oraș de pe malul mării, este cel dramatic.

Piese de D-sale de teatru ca: *Pedeapsa*, *Bogdan*, *Suprema închipuire*, *Intâmplări din Capitală*, *Femeia Sângelui*, etc. reliefează însușirile unui scriitor dramatic de mare talent, dela care pretindem, foarte motivat, tot mai mult.

Și acum să revenim la revista noastră.

Nu intenționez ca acest „Cuvânt înainte” să poarte semnalmentele publicației noastre. În felul acesta, vom lipsi pe scepticii și pesimiștii de duzină de o împrejurare în care dispozițiunile lor pentru reflexii exclusiv nihiliste, sterile, să se deslănțue cu furie. Și apoi, maniera de a înșirui pomelnicul tuturor ambițiilor, care mai de care mai pretențioasă, mai snobă, o socotesc dezuetă și definitiv compromisă. Au fost prea dese cazurile în care speranțele și socotelile debutului, au trebuit să se lichideze într'un faliment, cu atât mai dureros, cu cât părea imposibil de prevăzut.

Reviste și gazete literare, cu atitudini trâmbitate curajios, cu idealuri proaspete, au căzut în mod dureros de surprinzător, într'o banalitate comună, fără puțința unei regenerări.

Un ochiu înzestrat însă cu darul observațiunii, poate constata, numai din acest număr, conduita ce ne inspiră, la acest început de drum nou.

Știu că nu ne vom bucura de o totală adeziune din partea lectorilor noștri, și poate nici nu-i posibil acest lucru.

Știu de asemeni că, vom avea o categorie de cititori de ocazie care vor protesta, cu atât mai îndârjiți, cu cât vom merge nepăsători pe drumul nostru, fără a lovi în nimeni cu piatra.

Vom avea însă, suntem siguri de aceasta, mulțumirea consecvenței noastre, pentru care nu ținem seama de nici un risc.

A. Dumbravă

Dr. Petre N. Mihăilescu

I M N

Soldajilor noștri
de pe front

*Ați fost sortiți, ferice vouă!
Copii ai zilelor de-acum.
Ca să clădiți o țară nouă
Numai din sânge și din scrum*

*Mărire Vouă! Și prin veacuri
Voi veți rămâne sfinți eroi
Căci apărând o țară scumpă
Ați scos și crucea din noroi.*

*Mă'nchin smerit în fața voastră
Și fapta voastră o'nțeleg.
Voi nu luptați doar pentru cruce
Ci pentru Univers'ntreg.*

*În cartea vremilor bătrâne
Nu-i altă jertfă ca a voastră.
Mărire! Nemurire vouă!
Hristoși eșiți din glia noastră.*

Petre N. Mihăilescu

Fata vornicului Oană

*Din visul vechi, ce ne desparte
Tu te desprinzi că o icoană
Și'n pragul unei lumi deșarte
Vi fata a vornicului Oană.*

*Trecutul tot e o poveste
Invăluită'n catifele
Și amintirea ta azi este
O rază între lespezi grele*

*În cenușia amintire
A hronicului cel dintâi
Din platoșe și răsvrătire
Senină numai tu rămâi...*

*Vi fata vornicului Oană
În pragul unei lumi deșarte
Și te desprinzi ca o icoană
Din visul vechi, ce ne desparte*

Patrașcu Ion Sârbul

TITLURI ȘI COPERTE

de AURELIU DUMITRU

„Aurul din întuneric”, „Che-marea Soarelui”, „Colina lacrimilor”, „Femeia de aer”, „Buciumă sângele”, „Mătânii de zăpadă”, iată nume moderne de cărți de versuri, apărute în anul abia defunct. Titluri bizare, căutate, cu rezonanțe de incoherență mintală, ce aduc cu frânturi din dialogurile „celebrităților” de ospiciu. De ce această goană după un vocabular fantezist, în stare de ebrietate, la botezul unui debil volum de versuri?

Poetul care mai îndrăznește azi, să-și numească simplu „Poezii”, cartea lui de trudă și de nesomn, să nu se aștepte la o prea mare atenție din partea confracților cu titluri aristocratice...

Desigur, titluri de o sonoritate atât de prețioasă, nu pot fi gravate pe coperta cu litere comune, banale. Se folosește, deci, o caligrafie fantazista, bizară, fără gust, cu litere estompate până la invizibil, într'o asimetrie repulsivă, ca o iscalitură de om beat. Și fiindcă restul copertei, nu poate rămâne carton alb, în dezacord cu titlul multiform și multicolor, se umple tot spațiul imaculat cu linii trase în toate direcțiile posibile, cu forme geometrice regulate și neregulate, cu ingeri, zmei nori și soare.

Titlul și coperta! Iată un deziderat de preț al scriitorului bucureștean contemporan. Pentru ele se consultă cu toți confracții din cafenea, și deși nu poate să scrie cinci literi pe aceeași linie, face el însuși câteva schițe de titluri, pe care, cu orgolia, le supune aprecierilor prietenilor, întâietate având cei ce-au trecut mai des prin asemenea griji...

Am da dovadă de necunoaștere a poetului, dacă l-am osândi în totul, pentru motivul că manifestă predilecția etnă pentru coperta-sorcovă și pentru titlul abracadabrant și nebuloasă ca un pronostic pitic.

Poetul este omul fanteziei. Printre alăteia ciudătenii pământesti, cu urmări grave, se află și aceasta exclusiv a poetilor și a nebulunilor: imposibilitatea de a-și dirija totdeauna fantezia, dimpotrivă, ei fiind la discreția tiranică, crudă, a gândurilor înaripate.

Dar această problemă, a titlurilor, are și altă față. Implică și altă discuție.

Nu vi se pare dv. că această alergare după titluri tot mai curioase, mai extravagante; această abundență de culori și de desene de pe coperte, este

un fel de reclamă, despre care se spune că-i sufletul comerțului? Nume de autori, ce nu spun nimic publicului cititor, cerșesc ajutorul unui titlu și unei coperte, de o originalitate voită și forțată, să fie scoase dintr'un anonim, de cele mai multe ori foarte meritat. Artistul pierde din vedere, însă, că în felul acesta se depreciază singur. El, ca cel mai vanitos om de pe lume, are o singură dorință: să fie cunoscut. Și cum te poți face cunoscut mai lesne — și-a spus scriitorul — decât printr'un titlu care să sune tare în ureche și printr'o copertă în culori multe și vii, care să-ți atragă privirea când treci prin fața vitrinilor.

S'a născut în felul acesta, din amăgiri naive de poet, o industrie de înzorzonat, — ca un rege de carnaval, — coperte de cărți literare.

Cred că ați remarcat că pigmeii literari, uzează de reclama cabotină a titlului și a copertei. Trebuie să găsească și ei ceva, în lipsa de talenți, pentru a nu muri bieții anonimi și în neagră mizerie.

Fiindcă să nu ne facem iluzii. Artistul modern nu râvnește să iasă din anonim, numai pentru mulțumirea morala de a fi pe toate buzele; cât mai ales, pentru monele sunătoare și banenotele nesunătoare, ce-i însoțese, ca un privilegiu, gloria.

La drept vorbind, apucătura mercantila iese la iveală mai curând, de cât cea scriitoricească, și odată cu prima poezie așternută pe hârtie, autorul ei se și gândește în ce fel să-și scoată volumul. Volumul este incununa ea vel itaților literare. Vinde ea lui, însă, grija de căpetenie. Când n'ai talent, te pui la adăpost de această grija printr'un titlu umflat ca un plotonier major de odinioară și printr'o copertă machiată ca o prostituată.

Atragem atențiunea cititorilor noștri asupra admirabilei schițe „FELICITAREA” a D-lui Grigore Băjenaru, autorul volumului „CIȘ-MIGIU ET. COMP.” amintiri din liceu, care a reputerat cel mai mare succes de librărie în anul precedent.

Dl. Grigore Băjenaru este considerat azi, de toată lumea, ca unul din marii noștri humorști și ne simțim măguliți de prețioasa D-sale colaborare.

D-sa va publica de altfel, în fiecare număr al revistei noastre, câte o asemenea schiță, ceace credem că va bucura enorm pe cititorii noștri. —

FELICITAREA

Pentru elevul Ionescu N. Mihai, vacanța Crăciunului, n'a sosit cu aceeași voie bună surâzătoare ca în ceilalți ani. Și asta numai din pricina „ăluia de Română”, care îi dăduse pe'nțăiul media „insuficient”!... Nu-i vorba, că nu era el singurul dintr'ă opta cu media asta, dar oricum..., când ai la toate materiile note de trecere, să te poticnești tocmai la „limba maternă”, care...

Și elevului Ionescu N. Mihai îi apăru dinaintea ochilor împăienjenii de necaz, „ăla de Română”.

„Ăla de Română” era un om între două vârste, mai mult tânăr decât bătrân, mărunțel și cu o față acră, plină de răutate. Veșnic îmbrăcat în acelaș costum, acum de culoare verde închisă, odinioară de culoare neagră.

Elevul Ionescu N. Mihai, se cutremură, ca scuturat de friguri și, fără să vrea, șopti cu frică parcă: „Mamă!... E dat dracului!”

Ca dintr'un trecut îndepărtat auzi: „Mda!... dumneata!... Mda!...” pierdut între pereții clasei lipsită de acustică...

Acesta era ticul de vorbă al profesorului: „Mda! ceeace îi atrăsese porecla de „Mda” despre care el auzise și o primise cu resemnare demnă, cu atât mai mult cu cât nu făcuse „halima”.

Ca fiecare profesor și „ăla de Română” avea „dambლაა” lui. Din toată materia, era știut că ține să-i scrii corect și să nu-i *măndăci* *punctuația*. Materie puteai să știi, sau să nu știi, dar pentru nimic în lume, n'admitea să greșești la punctuație și ortografie.

Și era sgârcit la note, ceva teribil!... Unii spuneau că e sgârcit la note, fiindcă așa este el, de felul lui: sgârcit pe toată linia.

Venise la liceul „Vlaicu Vodă” odată cu începutul anului și băgase spaima în elevi, de-l visau și noaptea. La sfârșitul orelor lui, băieții răsuflau ușurați, îi trăgeau pravoslavnică injurături și se 'ntrebau oboșiți: „Cine dracul l-a mai adus și p'asta la liceul nostru?... Ce cumsecade era „ăla” d'ac un an!... Le dădea „drumul” la toți!”

„Insuficientul” de la Română pe întâiul, îi stricase dispoziția pentru vacanța întreagă elevului Ionescu N. Mihai. Mai ales se posomora când își amintea de vorbele profesorului: „Mda!... cine nu știe, rămâne, mda! Nu vreau să mă facel de răs la bacalaureat. Asta e, mda!”

— „Hm!”, făcu, bietul Ionescu!... putea să-mi dea „suficient”... *suf.* cu minus, în oral, *ins.* în teză, putea să mă mai asculte odată..., ce mare lucru era pentru el?! Dar așa sunt toți profesorii: nu se gândesc că strică vacanța elevului, că se supără biata bătrâna.

Ce-l costa pe el să pună, acolo... un *suf.*?!... L-o fi părțit poate și pe el la ceva, când era elev, dar „așa e omu”... uită!”

Și Ionescu N. Mihai își aruncă privirea pe geam și și-o pierdu pe'nținsul străzii albe de zăpadă. Afară ninge bogat, frumos, cu fulgi mari. Și ce liniște, ce liniște albă. De ce nu era și în sufletul lui o liniște la fel?

Ca să se mintă pe el însuși și să-și demonstreze că nu este nesimțitor, în ce privește situația lui școlară, ci reacționează, stă cu Româna în mână! O deschide, citește două trei rânduri..., o închide..., își mai odihnește ochii pe albul argintiu cu scilpări dulci al zăpezii..., iar își aruncă ochii pe cartea...

Maică-sa intrase de vreo două ori și-l întrebase cu dragoste:

— „Ce e, Mișule, mamă, cu tine? Ce stai așa? Mai lasă și tu cartea, că d'abia ai luat vacanță!”

— „Eh! mamă! Mai mă uit și eu prin ea, așa...”

Și după ce plecă maică-sa, se gândi cu duioșie: „Săraca bătrâna. Ce știe ea? Totuși... ce naiba e de făcut cu „Mda”, că așa cum am început-o, e'n stare să mă lase corigent!?!...”

Deodată însă, Ionescu N. Mihai tresări surâzând. Precum un fulger viu luminează scurt noaptea plină de negru, tot astfel o idee salvatoare îi străbătu mințea chinată.

— „S'a făcut! Îi trag o felicitare, știu... clasa întâi pe Anul Nou. și n'o să-l vte lui să-l părlească tocmai pe unul care-i face urări de Anul Nou. Ce dracu! N'o fi turc!”

Zis și făcut. Ionescu N. Mihai aruncă repede cartea, își luă paltonul și se cără.

1 Ianuarie, 1943!...

Sonoria țârâe prelung. Profesorul trânteste ziarul supărat că este deranjat.

— „Cine dracul să mă caute?” mormăi el, „tocmai de Anul Nou, că n'am nici o cunoștință în oraș?”

Se duce și crapă ușa de la intrare. Odată cu un val de aer rece, întră și o mână, care agită o carte poștală ilustrată de felicitare, însoțită de tradiționala urare de Anul Nou a factorului.

Profesorul, neobișnuit cu asemenea manifestații de simpatie subită din partea poștei române, se fâstăcește, primește ilustrata și dă să se retragă în casă, dar factorul îl oprește cu un surâs miros și plin de justificată pretenție:

„Urare!... Știi!... Obiociul!... Anul Nou!... Să trăiți! Tot ce doriți! La mulți ani!”

Profesorul parcă întrebă mirat: „ce cere?” se uită apoi pe hârtia factorului... și, în sfârșit, pricepe. Îi dă doi poli ruginiți și intră supărat foc în odaie.

Se trânteste pe pat și furios mototolește urarea, aruncând-o jos.

Apoi ia ilustrația și o privește: un purcel, foarte roz, ținând în rât un trifoi cu patru foi și care se uită languros la o tăbliță pe care scrie: 1943! La mulți ani!

Profesorul dădu din cap cu mirare, făcu „Mda” și întoarse ilustrata.

Dar deabia citi două rânduri, că și sări în sus ca ars. Incepu apoi să se plimbe agitat prin cameră. Întâi citi adresa scrisă caligrafic, cât mai bine cu putință; și apoi, în stânga, Dumnezeule Mare!, următoarele:

*Mulț Stimat Domn Profesor
Un elev foarte umilitor
Vine spre a vă ruga
Ascultare de ai da.
Să-l audă Dumnezeu
Astfel precum vă urez eu.
Nouă sute patruzeci
Să vaducă tot ce vrei
Să vă apere de boală
Să veniți mereu la școală
Ca să nenvățați prea bine
Și pe alți și pe mine
Vă urez chiar fericire
Căci eu am mare iubire!*

Al dumneavoastră supus elev, care vă respectă cu stimă: elevul Ionescu N. Mihai, clasa VIII-a A, Liceul Vlaicu Vodă.

După această lectură, profesorul scărșni din dinți:

— Poftim pentru ce am dat eu 40 de lei. Ionescu N. Mihai dintr'a VIII-a. A? Mda!

CARMEN SYLVA

AMINTIRE

Cu ocazia sărbătoririi unui veac dela nașterea reginei poete „Carmen Sylva” îmi revine în minte o întâmplare din viața mea și anume: cum am văzut-o pentru prima dată pe Scumpa noastră Suverană.

Era în ajunul Crăciunului. Să tot fi avut 9 ani când în după amiaza acelei zile mă înțorceam din oraș, unde fusesem trimisă de mama.

Frigul era mare ca și zăpada prin care înotam.

Cu toate acestea, nu era vitrină la care să nu mă opresc și să nu admir jucăriile ce erau expuse și care erau unele mai frumoase ca altele și în special păpușile, pe care le adoram și nu aveam altă dorință decât să am și eu una din acelea frumoasă ca cele din vitrină, căci mă săturasem cu cele de cârpă confecționate de mine. așa cum concepea mințea mea la acea etate.

Cu gândul la ele și tristă că eu nu pot avea păpușa visată, nici nu știam cum mergeam când, mă trezesc lângă o clădire mare, unde erau adunați copii, femei, jandarmi cari făceau ordinea și mirată m'am oprit să văd și eu ce este. La ușa clădirei un domn în livrea frumoasă tot striga după o condică numele unor femei și le introducea cu copii înăuntru. Cum din fire eram foarte curioasă, mă amestecai printre copii și intrai și eu cu ei. După ce am mers printr'un coridor luminat la capătul lui era o sală, mare, iar în mijloc un brad imens frumos împodobit cu lampioane, lumânări, jucării etc. Imprejurul lui frumos rânduiți erau așezați copii cu mamele lor; iar lângă pom, o femeie frumoasă îmbrăcată în alb cu părul ca zăpada, împărțea copilașilor chemați, pachete cu îmbrăcăminte și jucării.

Numai mă uitam la pom, nici la jucării, ci ochii mei nu se mai luau dela acea arătare măreață. Nu știam dacă e vis sau realitate și mă ciupeam să văd dacă sunt trează. Cum pe nimeni nu mă lua nimeni, dintre mame ca să mă pot apropia de femeia frumoasă, îmi luai îndrăzneala și cum nu mă observa cei puși de pază, mă furișai și mă trezi în fața ei, privind-o în extaz. Două trei persoane se repeziră la mine pentru a mă depărta, însă femeia frumoasă, observându-mă, făcu semn să mă lase și să mă apropie. Ca o fascinată veni lângă scaunul, pe care se dea și cu o voce caldă m'a întrebat...

Vacanța de Crăciun s'a terminat. E a doua zi de școală. În clasa VIII-a A, dela Liceul „Vlaicu Vodă” e o „hărmălaie” de-ți ia auzul. E recreația dinaintea orei de Limba română. Toți băieții sunt neastâmpărați: unii rād, alții imită pe profesori, alții injură. Numai Ionescu N. Mihai așteaptă liniștit intrarea „ăluia de Română”.

Ușa se deschide ușor și „ăla de Română” intră. Sgomotul încețază.

„Mda” face apelul nepăsător. După ce termină, scoate o carte poștală ilustrată din buzunar și o pune pe catedră. Deschide iarăș catalogul, urmărește cu degetul un nume și apoi se oprește o clipă, încredunțându-se:

— „Mda!” Nici nu se putea altfel. Insuficient. Îmi închipuiam. Ionescu N. Mihai! Ieși la lecție!

Ionescu N. Mihai se îngâlbe-nește. Impleticindu-se, iese din bancă. În drum spre catedră, se gândeste: „Ce l-o fi venit să m'asculte? Să fiu al dracului dacă știu ceva!” Ajunge la tablă. „Ăla de Română” îl privește atât de urit, de parcă ar vrea să-l bage în pământ:

— „Ia ascultă, Ionescule! Mda!... Ia creta și scrie: (și aici face o pauză, ia ilustrata și dictează) „Să-l audă Dumnezeu”, „Să vaducă fericire”, „Să nenvățați!” Mda!”

a cui sunt și ce privesc cu atâta atenție! Cum nu eram timidă, am răspuns: „pe D-voastră. Sunteți foarte frumoasă și semănați foarte bine cu un tablou ce-l avem în casă și pe care de mici, mama, care-l ține lângă icoană ni l-a arătat spunând că este mama noastră a tuturor supranumită și mama raniilor—regina țării”.

Puțin înduioșată, simțeam cum i se umezesc ochii, mi-a răspuns: „Da, eu sunt aceea și umplându-mi brațele de pachete și deasupra o cutie mare de carton, mi-a zis, mângâindu-mă pe obraji: „du-te și spune mamei tale că ai vorbit cu regina, care îți-a dăruit aceste lucruri și fericiți sunt copiii, care au asemenea mamă ca tine și de azi înainte, în fiecare an, Societatea „Obolul” o va avea printre membrele ei și vă va da tot ce poate să vă folosească în aceste zile friguroase de iarnă”

Spunându-mi acestea eu stăteam pironită locului privind-o și când mâni aspre mă apucară să mă ducă la eșire, cu ochii la regina noastră, pe care nu mă mai săturam privind-o și cu regretul în suflet că totul s'a terminat, mă lăsa mai mult târâtă cu ochii privind înapoi la Ea. Pierdii și pachetele din brațe, căci ele nu mai contau pentru mine atât timp cât nu o mai puteam vedea pe regina și mă trezii în stradă. Și omul cu livrea adunase pachetele și punându-mi-le din nou în brațe, îmi spuse să mă duc acasă.

Ajunșă acasă am desăcut repede cutia, căci acolo bănuiam că e ceva mai important și înăuntru: o păpușe! așa cum îmi dorisem, așa cum în visele mele copilărești o țineam în brațe și o legănam.

Așa am văzut prima dată pe buna noastră Regină Elisabeta și de atunci sunt ani și în fiecare ajun de Crăciun, gândul meu zboară în urmă la fericierea acelei zile ce mi-a rămas cea mai frumoasă amintire din viața mea. Atunci văd aveau statura Maiestroasă a Suveranei Noastre, ca o zână din basme, ce mi-a satisfăcut, fără să știe, cea mai mare dorință, dăruindu-mi păpușa cu părul bălai pe care am păstrat-o, până când m'am făcut mare și pe care, printr'o întâmplare tragică am pierdut-o, tot în anul 1915.

Alexandrina Mihăilescu-Dub.

Cu mână tremurândă, Ionescu scrie la fel ca'n felicitare.

— „Mda!” zise profesorul. „Păi bine, măgarule, după ce habar n'ai de punctuație și ortografie, îți permiți necuviința să-mi trimeți o felicitare, scrisă cu atâtea greșeli! „Să-l”, scris într'un cuvânt. „Să vaducă” într'un cuvânt, hai? Și o mai faci și'n versuri, hai? Mda! Cum îți închipuiai, măi, dobitoacule, că am să tolerez eu asemenea gogomănie la Limba română? Păi ce-ai să te faci tu la bacalaureat, mă, nenorocitul, dacă ai să scrii așa? Cazi, mă, cazi!”

Ionescu N. Mihai simte că intră în pământ. Clasa însă nu înțelege nimic, dar „Mda” nu întârzie să dea explicațiile necesare, ba mai mult, să însoțească aceste explicații de lectura felicitării.

Băieții rād să se prăpădească și profesorul, departe de a se supăra de astădată, îngăduie situația. Apoi face semn cu mâna că vrea să vorbească și într'o liniște de mormânt, zice:

— „Astfel de greșeli, Ionescule, nu sunt admise în clasa VIII-a. Să înveți să scrii, băiatule, că eu te las. Mda! Și ca să nu crezi că glumesc, uite îți pun și pe trimestrul al doilea, tot un „insuficient”, ca să te înveți minte”.

GRIGORE BĂJENARU

Marginalii...

CONSTANTIN MIHAIL

* În literatură, la fel ca și în științele aplicate, există o diferențiere firească a genurilor, diferențiere pornită dintr'o nevoie de sistematizare care nu face altceva decât să ușureze orientarea celor care s'ar aventura în domeniul celor două câmpuri de studiu, despre care vorbeam mai sus. Vom trece direct în subiect, pentru a ne opri un moment lângă incrigătură „consacraților” pe care o vom studia cât se poate de fugăr. (Deși termenul de „incrigătură” face parte dintr'o ramură a Biologiei, credem că întrebuințarea lui aici este foarte nimerită). Consacratul este de obicei tânăr; nu are mai mult de 30 de ani și după 5 articole și 7 cronici dramatice semnate în diverse fițiuci teatrale, inspirația lui emascuțată se simte dintr'odată sleită de orice efort cerebral și pretextând o falsă odihnă creatoare, se retrage în așa zisul „Turn de fildeș”, de unde se mărginește să privească patern toate încercările tinerilor visători, candidați necruțători la fata morgana a nemuririi. Veșnic nemulțumit de lucrările contraților săi, consacratul privește totuși printr'o îngustă optică personală, iar ochii săi indiferenți, plini de calde rezonanțe feline, nu se apleacă niciodată asupra inegritelor manuscrise ale condeierilor mai tineri. Mai acum câteva zile, un tânăr poet bătu la ușa unui astfel de om, distins cronicar dramatic care nu era altul decât D-nul N. Carandino, dându-i o navelă și rugându-l s'o citească, iar dacă eventual o va găsi bună, s'o publice în ziarul la care robotea. Tânărul „consacrat” îi răspunse însă foarte lapidar: — Nu publicăm decât numai nuvele de-ale consacraților... Dumneata nu ești cunoscut. Adu-ne ceva de roman folieton sau.. un roman polițist... Regret...

Faptul este absolut autentic. Credem că nu mai e nevoie de nici un comentariu. Quod erat demonstrandum...

* În contrast cu cele scrise mai sus, un fapt petrecut, nu de mult, ne face să ne reîntorcem iar la una din figurile neuitate ale literaturii noastre, la criticul Eugen Lovinescu, cel care a stăpănit sub puterea sa o bună parte din adolescența noastră, a celor care l-am cunoscut. Era într'o toamnă, când m'am dus prima dată la el. Un cer mohorit, ca o presimțire rea, îmi apăsa greu gândurile. Ploua dezolant și monoton... așa ca'n orice toamnă banală. Gărgăunii literari care îmi bâzâiau în cap pe vremea aceea, mă făcuseră să mă înarmez și eu cu un manuscris cu versuri, pe care aveam de gând să-l arăt criticului. Felul cum m'a primit Eugen Lovinescu acasă și cum mi-a întins mâna, m'a făcut dintr'odată să simt că aveam în fața mea un om adevărat, un om care te poate cuceri, chiar dela primul cuvânt. Aproape tot timpul a vorbit numai el. Am răscolit într'o oră cât am stat împreună aproape întreaga literatură. Mi-a vorbit despre debutul lui în cartea „Pași pe nisip”, care a avut un succes extraordinar. Spunea că prima carte a fiecărui scriitor trebuie să fie cartea de vizită a întregii sale cariere. Treceuse mai mult de o oră de când eram împreună. M'am sculat să plec. S'a ridicat și el masiv, calm, cu un zâmbet imperceptibil în care nu puteam desluși bine dacă e o nuanță de bucurie sau o ironie fină și întinzându-mi mâna mi-a spus — Mi-a părut bine că ai venit. Cred că n'o să mă uiți acum; vei mai veni cred să ne citești ceva din când în când...

Așa l-am cunoscut pe Eugen Lovinescu, într'o zi ploioasă de toamnă, într'o zi mohorată și plină de tristețe, ca o poezie de Bacovia.

Portret

Pictorul Eugen Drăguțescu

Reintors de curând din Italia, unde a obținut o bursă de aproape trei ani de zile Eugen Drăguțescu prezintă pentru pictura noastră modernă un uriaș salt, care-l ridică dintr'odată, nu numai în fruntea marilor noștri creatori plastici, ci îl așează deopotrivă în rândul celor mai înzestrați artiști europeni. Fără să facem nici un fel de exhibiționism verbal sau măcar false teorii de demagogie estetizantă, credem că nu greșim dacă afirmăm că expoziția deschisă în toamna trecută a fost cea mai bună producție de acest gen, care s'a putut vedea în ultimii cinci ani de zile la noi. După cum credem, fără să ne înșelăm Drăguțescu nu-i lipsește nici acel grăunte de geniu, caracteristic marilor creatori, cu care să-și poată concretiza pe hârtie forțele sale demiurgice.

De adevărul acestor cuvinte se vor convinge toți aceia care se vor opri numai câteva momente lângă tablourile pline de soare ale Italiei, unde viața izbucnește violentă ca o fântână arteziană, sau lângă peisagiile pline de farmecele suave ale Florenței, Veneției sau Romei.

Toată opera lui nu este altceva decât numai rezultanta unor indestructibile arhitectonice sufletești pe deplin încadrate într'un sistem de echilibru stabil, care nu face altceva decât să dea liniei sale un extraordinar fluid magnetic, pe care-l simți cum pătrunde în toată realitatea ta sensibilă, atunci când privești lucrările.

Drăguțescu de câte ori desenează nu-și alege niciodată un model stabilit pentru că el găsește toldeana în orice lucru un motiv. Iată, așa dar un tablou care reprezintă un dirijor conducându-și orchestra. S'ar putea să fie Victor de Sabata sau chiar Molinari, dar acest lucru interesează mai puțin. Numai din câteva linii sigure, fără să fie căutate sau forțate; simple, fără să fie banale, reușește pe deplin să-ți sugereze o întreagă epopee. Este țigara aceea, clastică, a compozitorului, cu brațul stâng întorcând filele partiturii, cu dreapta ridicată în sus în care ține bagheta magică și cu capul între umeri, dominând copleșitoarea sa forță și personalitate nu numai orchestra, dar și spectatori. După atitudinea aceasta greoaie și parcă sumbră, nu te poți gândi decât numai la monumentalul preludiu al lui Rachmaninov.

Pornești mai departe și-ți oprești privirile asupra altui tablou. Acesta reprezintă pe cele brul pianist german Watter Giesecking, cântând la pian. Pornești mai departe neștiind în fața cărui tablou să te oprești mai mult. Îți trec astfel prin fața ochilor, profilurile lui Giuseppe Ungrești, a lui Raffaele Carrieri, Pietro Mascagni, Mario Rossi, Franco Ferrara, pentru că până la urmă să te oprești înțiorat înaintea frumuseților înșorite ale Romei celei veșnice, sau să contempli splendorile din Assisi, Penegia sau Capri. Eugen Drăguțescu este un tip ultrasensibil și un temperament febril, înzestrat cu o prolificitate uimitoare. El lucrează numai sub impulsul unei febre interioare, dând astfel liniei sale un variat colorit stilistic și un dinamism extraordinar. Înzestrat cu o putere colosală de muncă și cu multiple bogății sufletești, Eugen Drăguțescu a scos împreună cu un prieten al său, poetul Ioan I. Bucur, pe care l-a întâlnit prin peregrinările sale prin Italia, un minunat volum intitulat „Cântecul umbrelor”, unde rezonanțele interioare ale poetului se împletesc armonios cu liniile fluide ale picturului. Pe drept cuvânt s'a spus că Drăguțescu are față de toți ceilalți un nou organ în plus; creionul.

Fiul acesta al Moldovei și copil al acestei țări, membru al Școlii Române din Roma, a reușit astfel să ducă faima plasticeii noastre peste hotare, ridicând valoarea artei pure pe culmi nebănuite.

VASILE VOLBURĂ

Cobzar din satul meu

*Cobzar din satul meu! Imi amintesc
Cum ne cântai la hore și la nunți!...
Și cum în vraja „brâului” drăcesc
Feciorii se'ntreceau în salturi luți.*

*Iar doina ta, de jale pe'nserat,
Când cobza și cu vocea se'mpleteau,
Incrementea tot zgomotul din sat
Chiar păsările'n culburi ascultau.*

*Te-aud zicând: „Acum să-mi cânti și mie”...
Iar noi, chitic, ne'ncovolum de-o șchioapă
Și cântecul din „verde iasomie”
Da'n „piatra de e piatră, crapă”.*

*Dar astea, drag cobzar, sunt amintiri
Din vremuri ce de mult s'au dus.
Azi... au rămas doar scurte licăriri.
Iar faima cobzei tale a apus.*

*Căci toate: brâul, doina, și cu horă
Sunt schilodite'n jasuri blestamate.
Unde ești, cobză, scumpa noastră soră?
Tu care doar pe „nai” îl aveai frate?*

*Cobzare! Ași vrea să mai revin odată
În satul cu căsuțe risipite.
Și'n cântul tău, să mai privesc o fată
În iie mândră plină de ispite.*

AL. GR. PIEPTEANU

INAINȚÂND

*Inaintăm. De patru zile plouă.
Oriunde pui piciorul te afunzi.
De ploaie și de gloanțe în Rusia
N'ai niciodată unde să te ascunzi.*

*Inaintăm și mergem mai adânc.
Nici pomi, nici case, nici senin măcar.
Și ploata plânge, plânge, cenușie.
Pe frunțile de vise și de var.*

*Ni-s foile de cort ca niște cărpe
Și gândurile ard, par'car fi vetre.
De când tot mergem, rântșele'n spată.
Parcă'ar avea în ele numai pietre.*

*Nu mai simțim nimica, nici chiar pașii.
Suntem o apă, cât suntem de mulți
Și cum umblăm prin ploaie și noroaie.
Călcăm așa, de parc'am fi desculți*

*Inaintăm și parcă văd departe
Un cap bătrân, cu ochii de rubine.
Plângând pe un gherghef ne-terminat.
După copilul care nu mai vine.*

Virgil Carianopol.

Revista Revistelor

— Noua revistă „CRONICAR”, editată la Cernăuți, sub conducerea D-lui Gh. Noveanu și al cărui număr a apărut în luna Decembrie a anului trecut, reprezintă, pentru literatura românească, mai mult decât un început: o adevărată comoară pentru cultura generală.

Lăsând la o parte „Cuvântul de Inceput” al D-lui Gh. Noveanu, scris cu foarte mult bun simț, și în care nu ne făgăduiește nimic, dar, totuși ne face să întrezărim, dela primul număr, opera ce voește a o realiza, se remarcă articolele de studiu ale d-lor: D. Isac, Aurel Vasiliu, Euse-lino Sella, etc., precum și admirabilele versuri ale d-lor: Radu Gyr, George Drumur, George Todoran, etc.

O deosebită impresie și cutremurătoare emoțiune produce nevellele D-lor: Simeon Ghinea (Pedeapsa) și George Z. Antonescu (Fuga lui Gri-gore Florean).

Cronicele; literare, sociale și plastice, sunt scrise cu foarte multă obiectivitate, iar notele și însemnările asupra publicațiilor, destul de numeroase.

Revista „CRONICAR” coincidând, prin timpul când ea a apărut, cu cea de a doua „Cometă” descoperită de dl. Prof. Daimaca, am dori, totuși, să nu aibă o viață atât de efemeră

ca și noul astru descoperit de savantul nostru astrolog.

— PRIETENIE ȘI LUPTĂ, este buletinul Asociației Româno-Germană. În ultimul său număr din anul 1943, ne aduce un articol interesant al D-lui Prof. E. Gamillschleg despre: „Modul cum s'au infiltrat unele stremisme în limba română” precum și un îndreptar de viață nouă prin articolul „DRUMUL NOSTRU” al d-lui Nichifor Crainic.

Dl. Ovid Caledoniu traduce bine versuri din Rainer Maria Rilke, iar dl. prof. V. Patriciu, face cronica evenimentelor, etc.

Buletinul este scris în limba germană și română, contribuind, prin aceasta, la înlesnirea legăturilor dintre Germania și România.

— ROMÂNIA AERIANĂ, revistă de specialitate pentru aviație, etc. pe lângă articolele de pură tehnică, ne aduce și câteva exemplificări de eroi și eroine din acest război, vorbind despre admirabilul nostru „AS Nr. 1” Băzu Cantacuzino și delicata și, totuși, neînfricată și neîntrecută pilotă româncă, MARIA DRĂGESCU.

Exemplificările sunt însoțite și de fotografiile eroilor, care impresionează și mai profund, mai ales aceia a Marianeii Drăgescu, care, sintetizează un chip de înger, îmbinat cu energia și voința de jertfă a unui „Titan” neegalat.

METEOR

ATENEELE POPULARE

Suntem informați că, în planul de cinci ani, pus spre înlăptuire de către Dl. General Ion Rășcanu, Primarul Municipiului București, intră și realizarea de zece grupuri culturale, semănate în cele mai aglomerate cartiere periferice ale Capitalei.

Este una din cele mai urgente probleme de rezolvat pentru nevoile spirituale ale cartierelor marginase, unde, afară de Școala Primară și Biserica, cetățeanul nu are la îndemână, pentru destinderea nervilor din încordarea unei săptămâni de muncă, decât două trei cinematografe și acelea de un nivel foarte scăzut, și cărciuma. Ateneele populare sunt foarte rare și acelea în săli de școli primare, sau în săli particulare, proprietăți, în genere, a unor bănci populare — complet independente. Este o minune cum, organele Direcției Mișcării Culturale ale Municipiului București, s'au putut organiza, pentru a duce o activitate care merită toată lauda.

Aceste grupuri culturale, Primăria Municipiului, le poate ridica acum, cu multă ușurință în cartierele periferice unde sunt posibilități de terenuri, fie ale Primăriei, fie din exproprieri, care nu ar costa mult.

Aceste Grupuri Culturale noi le-am vedea astfel:

- a) O sală de spectacol, construită după cerințele oricărui Teatru cu: balcon, loc de orchestră, orgă și cel puțin 20 orchestranți; o scenă cu; culise, cabine pentru artiști, magazie pentru decoruri etc. Scena să aibă un subsol, unde să poată sta orchestrații, în timpul spectacolului, când nu sunt în program. — Sala pentru 1000 locuri.
- b) Un subsol pe tot cuprinsul clădirii unde să fie instalate biblioteca și sala de lectură. Acest subsol trebuie să fie cu 2 metri deasupra nivelului.
- c) Un etaj, pe tot întinsul clădirii, care să cuprindă o a doua sală pentru conferințe, birouri pentru administrator și locuințe pentru administrator și intendent
- d) Un mic parc împrejurul clădirii. — Noi nădăduim în spiritul larg al înțelegerii și pasiunii pe care Dl. General Ion Rășcanu Primarul Municipiului București o pune pentru realizarea atâtor mari probleme de ridicarea nivelului urbanistic al capitalei. Realizând măcar câte două grupuri culturale pe sector, Primăria va avea la îndemână opt centre de activitate, care, pe lângă șezători obișnuite ce ar organiza, s'ar putea realiza acolo teatral de cartier, cinematograful cultural, conferința de interes urbanistic și specific românesc și, în fine, o bibliotecă. — Am scăpa astfel de bibliotecile gen „Ignat Herz” care mai dăinuiesc și astăzi, cu toată rigurozitatea măsurilor luate împotriva lor. —

Florian Teslaru

Aspecte Industriale

— FABRICA ADESGO —

Economia românească în mare măsură se reazimă pe dezvoltarea industrială ce se imprimă zi de zi fabricilor noastre. În trecut nu prea depărtat, industria noastră fiind numai la început, eram tributarii străinătății, importând numeroase articole ce nu se puteau fabrica la noi. În special importul ciorapilor de damă se făcea pe o scară f. întinsă.

În anul 1926 ia ființă în București fabrica Adesgo inițiatorul ei fiind și conducătorul de azi D-l Arthur Drechsel, o figură prominentă a industriei românești. — La început fabrica a avut 4 mașini cu posibilități de fabricație restrânse, ca astăzi în Calea Șerban Vodă 220, în localul propriu spațios și ultra modern, peste 1000 de lucrători acționează alături de cele câteva sute de mașini, contribuind la dezvoltarea prestigiului industriei românești.

Industriașul român Arthur Drechsel este de origină germană descendent al familiei Drechsel care au în Marele Reich la Gronsdorf o uriașă uzină de fabricat ciorapi și tricotaje denumită tot Adesgo. În mod concludent se poate vedea marea legătură ce D-l A. Drechsel a stabilit-o în apropierea economică româno-germană.

În organizarea uzinei Adesgo din București făuritorul ei D-l Arthur Drechsel a depus o prodigioasă activitate, ajungând la rezultate ce în special îi asigură o desfacere importantă de ciorapi de damă, a căror calitate este apreciată în mod unanim.

Întreaga uzină aparține economiei românești, personalul fiind cu desăvârșire românesc, atât cel tehnic cât și cel administrativ. Distribuția produselor Adesgo se face în mod curent pe piață prin depozitul din Str. Șepcari, de unde se livrează și pentru întreaga țară, la prețul inițial de fabricație.

Un principiu de bază al D-lui Drechsel a fost și grija părintească ce a avut-o în permanență față de lucrători, care nu au știut niciodată ce este lipsa și nevoia.

La cantina fabricii găsim o hrană consistentă și îndestulătoare iar la consumul de desfacere al colonialelor au găsit întodeauna alimente de strictă necesitate, chiar atunci când pe piață lipseau cu desăvârșire.

În permanență au la dispoziție toți componenții întreprinderii asigurată asistența medicală în mod complet gratuit. În linii generale am putut vedea cu câtă dragoste înțelege D-l Drechsel să-și apropie colaboratorii pentru bunul mers al întreprinderii ce aparține cu mândrie comerțului industrial românesc.

În angrenajul atât de complicat al conducerii D-l Drechsel este secondat de D-l Stirner un real cunoscător al problemelor economice și muncitorești. — Afară de prestigiul industrial ce îl asigură muncii românești și aportul fiscal ce îl aduce statului, marea uzină Adesgo contribuie la consolidarea frontului intern ce susține lupta eroică a celor mai buni fii ai neamului.

D. T.

GENIUL ȘI ALCOOLISMUL

Fără a avea intențiunea să combatem pe savantul nostru profesor, d. Dr. C. Poenaru-Căpălescu, extragem mai jos câteva pasagii interesante din lucrarea sa: „Să bem sau nu?”, capitolul „Geniul și alcoolismul”.

„Edgar Poe bea alcoolul „en barbar”, adică „da paharul peste cap”, pe nerăsuflete, cum spune Baudelaire despre dânsul. După ce bea bine, își descria admirabil halucinațiile. De exemplu: Odată i se părea că trăiește în morminte, cu cosciugele și cu viermii, auzea cum vorbesc putrefacțiile... Altă dată, vedea un corb enorm care zbura spre dânsul... în realitate, nu era nimic; dar fiind surescitat de alcool, creierul lui funcționa anormal și vedea lucrurile inexistente.

Hoffman se alcooliza cu vinuri vechi. La început simțea excitația plăcută și fecundă în idei a alcoolului absorbit în cantități mici.

După ce bea mai mult, Hoffman avea idei sinistre, vedea fantome, voia să se sinucidă.

Ca și Alfred de Musset, auzea culorile, auzea mirosul și vedea sunetele.

Pe când era bolnav și avea febră, i se părea că cei dimprejur sunt instrumente de muzică; unul e flaut, altul e violoncel, etc.

Altădată, i se părea că răs-pândește raze fosforescente, că e înconjurat de spectre, avea senzația că inebunește și după ce scria ceva, mintea i se mai ușura și se liniștea.

Dar după mai mulți ani de băutură, organismul i se alterase cu totul, devenise hidos la vedere și servitoarea îl purta în brațe prin casă.

Auguste Comte a vrut să-și arunce soția în lacul de Eghien, Newton, Zimmerman și Caus, au murit nebuni, iar Donizetti și O'Connell, de paralizie generală.

Schopenhauer gesticula în stradă, vorbea tare, ascundea banii pe sub saltele, își ardea barba, în loc să o radă, etc.

Dacă ne ocupăm de literaturii și poezii noștri, știm prea bine că Eminescu, se alcooliza, că fuma și bea multă cafea, după cum afirmă Titu Maiorescu.

Barbu Delavrancea, cu figura lui caracteristică de artist, avea inteligență vie, scilicitoare, a cel mare artist și orator incomparabil, ar fi rezistat, desigur, boalei care l'a doborât la Iași, dacă organismul său, nu ar fi fost alterat din cauză că, în ultimul timp al vieții, bea mult.

Ultimele lui opere dramatice trebuiesc analizate și din acest punct de vedere.

Dar Caragiale? „O scrisoare pierdută” și „O noapte furtunoasă”. Ce monumente splendide de artă dramatică incomparabilă! Ei bine, Caragiale a băut, a băut și în țară, a băut și la Berlin.

Este sigur că atât Delavrancea, cât și Caragiale, ar mai fi trăit mult timp, dacă organismele lor nu ar fi fost deteriorate de băutură.

p. m. n.

Progres prin muncă și perseverență.

Desvoltarea comercială și industrială a țării noastre, se datorește exclusiv puterii de muncă și perseverență a românului. — În toate ramurile de activitate elementele românești au reușit să se afirme din plin, dând dovadă de pricepere și de un desvoltat spirit de creație.

În comerț, ca și în industrie, avem astăzi independența și libertatea de acțiune atât de mult dorită, fără a mai fi nevoiți să apelăm la presupusa pricepere a străinilor. Suntem o țară hărăzită de Dumnezeu să avem tot ce ne trebuie, punând numai la contribuție munca și perseverența noastră, vom pași sigur pe calea progresului, învederând tuturor forța muncii românești.

Convinși că îndeplinim o sfântă datorie și că contribuim prin aceasta la desvoltarea economică, avem înființată această rubrică prin care scoatem în relief munca și priceperea românească, cum și fapte demne de laudă ce merită a fi cunoscute de întreaga opinie publică românească.

Ținem însă a face o precizare: nu lăudăm pe nimeni, ci apreciem numai la justa valoare efortul românesc pentru izbânda finală.

Una din casele de comerț ce fac cinste astăzi economiei românești este întreprinderea condusă cu multă iscusință de frații Constantinescu, cunoscuți ca valoroși economiști.

În industria vopselelor Dl. Dumitru Procopiu, conducătorul întreprinderilor românești, „DUPRO” din București; este omul care contribuie zi de zi la desvoltarea economică a țării.

Fabrica „Asfaltul Filaret” prin Dl. Ioan Obretcovici, vechi și încercat pion al industriei românești, își dă neprecupțit aportul pentru propășirea industriei și comerțului.

În rândul întreprinderilor financiare, Banca Chrissoveloni” deține un loc de prim ordin. Conducerea acestei întreprinderi românești o are Dl. Inginer Scanavi un cunoscut și apreciat financiar.

În comerțul de medicamente laboratorul „Asfar” prin Dl. Gh. Stoicescu, ne-a creat independența economică, fabricând în țară produse pentru cari erau tributari străinătății.

Nici în comerțul de blănărie nu putem spune că nu am realizat un progres simțitor, Dl. Romulus Gonta, proprietarul întreprinderii „Rocego”, fiind o cheazășie în această direcție

În comerțul alimentar Dl. „Vrancu Teodor, confirmă din plin credința noastră că prin muncă și pricepere vom reuși să creiem lucruri la care să privească cu admirație toți acei ce se îndoiau de forța constructivismului românesc.

Fabrica „E. Wolff” din București, face parte din rândul marilor întreprinderi industriale care știu să-și dea partea de contribuție atât de necesară pentru câștigarea victoriei finale.

Tot în industria vopselelor și a materiilor colorante, un loc de frunte îl deține fabrica „Coroana” din București calea 13 Septembrie, ai cărei conducători domnii Otto și Valter Grosch, contribuie cu tot avântul la lupta pentru promovarea elementului românesc în viața economică. Istoria obiectivă a industriei și comerțului nu va putea trece cu vederea munca depusă de acești valoroși industriași.

Dintre întreprinderile de seamă ce fac cinste industriei de textile se află și Fabrica „Jaquard” S. A. R. ce-și are sediul în București și care prin neobositul ei conducător, participă în mod activ la progresul nostru economic. Cu astfel de industrii ne putem mândri și privi cu încredere viitorul.

În comerțul de pielărie Dl. Nicolae Sfăru, proprietarul întreprinderilor „Bersal” din București Decebal No. 12, este un reprezentant demn al muncii românești.

Domnia s'a angajat la o muncă de titan fără să cunoască oboseala și sacrificiul personal.

Fabrica „Metaloglobus” măestrărit condusă de Dl. director Singer, contribuie în mod vădit la efortul pentru menținerea echilibrului economic, înțelegând în a est sens să se încadreze perfect în rândul acelor întreprinderi ce constituie un frumos exemplu de muncă românească.

În industria ortopedică Dl. Huțeanu Dumitru proprietarul firmei cu același nume este o figură reprezentativă a industriei românești, dotat cu calități excepționale de conducător și organizator.

Dl. J. Dumitrescu — Câmpina din Str. Heliade între vii, exponent al comerțului de lemne, ne-a dat încrederea în marile posibilități ce le are românul spre a se afirma în comerț, posibilități ce D-lui, J. Dumitrescu — Câmpina i-a asigurat un mare prestigiu în viața economică românească.

Dl. Constantin Grigoriu din industria de pielărie poate fi socotit pe drept cuvânt exponentul acestei ramuri de activitate. Modest, cinstit și ponderat Dl. Constantin Grigoriu și-a croit drumul prin muncă, evidențiind tuturor cari sunt calitățile indispensabile unui bun industriaș.

Tot în comerțul alimentar Dl. Nicolae Rusescu din Piața Ghica No. 1, a reușit să creeze o nouă mentalitate, bazată pe muncă, cinste și demnitate românească. D-sa, face parte din vechea gardă a celor ce au militat totdeauna pentru promovarea elementelor românești. Dl. Nicolae Rusescu, poate fi considerat pe drept cuvânt pion al comerțului românesc.

V. M. MOLDOVEANU

NICOLAE R. POPESCU

REPREZENTANȚE DE ÎNTEPRINDERI NAȚIONALE

Strada Banului No. 2 — București II

Telefon 3.36.24—5.65.92

CEC POȘTAL No. 4847

Fabrica de conserve B. Știrbey Buftea

Fabrica de vată B. Știrbey Buftea

Pivnițele Știrbey

Fabrica de biscuiți „Gagel”

Distileriile „Cinzano”

Fabrica de salam Filippo Dozzi Sinaia

Soc. „Margina-Reșița”

pentru secțiunea oțet alimentar și castraveți de Banat

O. R. A. P.

Oficiul Român de aprovizionare pentru distribuția produselor de pielărie.

SOCIETATE ANONIMĂ ROMÂNĂ
Tel. 1.38.80 - Str. Dumbrava Roșie Nr. 12
București.

„SANITAS”

Soc. Anon. Română. pentru comerțul de articole sanitare și accesoriile.

Of. Reg. 80/932
București — Brd. Brătianu Nr. 36

Depozit permanent aprovizionat cu toate articolele de specialitate.

Vânzare cu detalii pentru Capitală la adresa de mai sus, unde se primesc comenzile și pentru provincie. —

Telef. 3.89.52 și 2.43.92

Chimicale Farmaceutice și Industriale

1) Argentinum Proteicicum	8) Acid salicilic
2) Benzonaftol	9) Natrium benzoic
3) Fenetidîn citric	10) Clorat de potasiu
4) Antifebrin	11) Natrium ceanat
5) Bromisovalerianilurea	12) Kalium ceanat
6) Guayacol	13) Cloral-hidrat
7) Pirogalol	14) Acid Diaethybarbituric și altele

Import Direct la

„DROGUERIA SFT. GHEORGHE”

B-dul Const. Brâncoveanu Nr. 32, Piața Sf. Gheorghe
Telefon 3.92.10

Ț E V I

negre și galvanizate trase de la 1/4” până la 6”

ȚEVI FIERBĂTOARE

diam ext.: 32 mm., 38, 70, 76, 83, 89, 102 și 114.

Conducte, Burlane, Țevi Tubing pentru industria petroliferă, Ventile — Robinete — Armături — Fitinguri, Țevi de fier sudate, Țevi de plumb, livrarea prompt din depozit:

ÎNTEPRINDERILE COMERCIALE

ION MIHALACHE

CALEA VICTORIEI 29, BUCUREȘTI

Telefon 4.78.62 Cont Cec. 5342

Prețuri oficiale de facturare
Expedițiuni în provincie.